

θα το κρατήσουμε.

Ω κακία, κακία σκεψήκα. Ο ένας άνθρωπος θέλει την δυστυχία του άλλου τον βγάζει από το σπίτι του τον πετά στον δρόμο και χαιρετά, για την ~~δυστυχία του~~. Όλοι μας είμαστε κακοί ... χειρότεροι και από αυτά ακόμα τα θηρία.

Και που μένει τώρα ρωτήσα σχεδόν ασηρημένα.

Στην οδό Ερμού 22 σενα σπίτι καποιου μακρυνου συγγενη της μου φαινετε.

Υψηλά και την βρήκα. Ήταν σε πραγματικά αξιοθρήνητη κατάσταση. Το παιδί της ήταν άρρωστο στο κρεβάτι. Λίγο φως το έβλεπε και λιγότερος αέρας. Κοιμώταν σενα κατωγι που είναι καλύτερα να ονομαστεί τραγλή. Η ~~κατα~~ λου ντιρήκε ου λε είδε.

Η μάνα μου ντραπήκε που με είδε. ~~Ω~~ Έκακε πως δεν με ~~πρέπει~~ και βγήκε από τη άλλη πόρτα.

Υψηλά πάνω από το παιδί. Δεν μπορούσα να κρυφώ ένα δακρυ. Ω θεε σκεψήκα. Γιατί εκλάσες τον κόσμο. Για να είναι δυστυχισμένος πάντα. Ω καλύτερα να μη το τον εκλάθες.

Το παιδί ξυάνησε ακοτομα και στο αντικρυσμα μου έβαλε τα κλαματα. Με φοβήθηκε.

Θυμήθηκα αθέλα μου ποσο χαρουμενο ηταν τοτε που του εθερα τες χρωματιστες εικονες και θυμήθηκα και κατι άλλο... Ω μα γιατι να μου ερχονται στο νου τετοιες θυμησες. Οσο ομως προσπαθουσα να τες ξεχασω τοσο περισσοτερο ερχοντουσαβ στη μνημη μου.

Αυτα γεννηκαν σε δευτερολεκσα. Η μητερα του παιδιου ετρεξε γρηγορα στα κλαματα του.

Μα μόλις με ξαναντικρυσε εχασε το χρωμα της, χλαμινε το προσωπο της, κατι πηγε να μου πη μα εκεσε κτω. Ειχε λυπηθυμηση.

Την λυπηθηκα καβαθα. Όταν συνήρθηταν ~~σε~~ χειροτερα χαλλια από πριν. Την βοηθησα να ~~καθηση~~ σε μια καρέκλα. Το βλέμμα της ηταν ακλανες.

Κωστακη μου ειπε. Σταθηκα κακη.

Σε μισουσα ~~γιατι~~ θα εκαιρνες την περιουσια του πατερα σου. Και ηθελα παντα το κακο σου.

Εγω σε εδιωξα. Μαι εγω με κηνηκακια μου και το μισος.

Εγω σκοτωσα τον πατερα σου. Τον σκοτωσα με το μισος που ετρεφα εναντια σου. Ω ημουδω χακη, τερης, τακεινη ακαισια και σφ ησουν και εισα, τοσο μεγαλοψυχος και ευγενικος. Μα φυγε. Ω φυγε.